

In če bi ne bili tako majhni, bi morala vzeti šibico pa katerega otepsti, ki preveč nagaja. — Pa me imajo tako radi, da bi vsak najrajši sedel pri meni pa me držal za roko, a ker vsi ne morejo, se sujejo, da moram vstati in biti jezna, ker drugače ni konca.

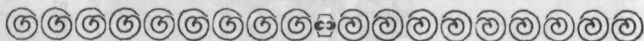
Ker jih je veliko, morajo imeti še katerega, da jim pomaga sleči pa zopet obleči se in kar je še česa treba. Za tak posel je bila naša Mara kaj dobro dekle, ker je imela posebno rada otroke.

Pa še kdo drugi kaj pomaga; navadno so one gospodične, ki se učijo. Naposled pridem jaz kot mamica teh otrok ali bolje — kot me imenujejo — koklja s svojimi piščeti.

In vsi ti otroci so vsi slovenski otroci, otroci slovenskih staršev, katerih dedje in pradedje so živeli tu v Tržaški okolici. Dal Bog, da bi tudi ta mladina po zgledu svojih prednikov ostala zvesta svojemu narodu!

Sedaj, ljubi otroci, ko sem vas seznanila s svojim drobižem, končujem to pismo s prav lepim tržaškim pozdravom!

Antonija Germkova.

Veselje s cveticami.

*Cvetice prekrasne jaz ljubim srčno Ko gledam vse stvarstvo in sinje nebo,
in pesemce zlagam, jih pevam glasno. krog mene pa ptički veselo pojo,
Zakaj bi veselo ne pela tako, zakličem: Priroda, res krasna si ti,
ko božjo prirodo mi gleda oko! pa vendar srce le k višavam želi!*

*Napori življenja ne vtrudijo me,
saj Stvarnik obljubil plačilo mi je;
nad zvezdami zlatimi dal mi bo dom,
po volji njegovi živela le bom!*

Ivanka Kocijanova.

Velikonočna.

*Priroda se k življenju zbuja,
zelen je dol in hrib in log,
vznesena pesem „Aleluja!“
doni po cerkvi naokrog ...*

*Vse živo, radostno! ... Žaluje
edino moje le srce,
saj ono svoje aleluje
nikdar več ne učka dne! ...*

Janko Leban.

